

Első fejezet

A kislányoknak végre sikerült összhangba hozniuk a hinták mozgását. Egymás kezét fogták, és visongva nevettek, ahogy egyre magasabbra lendültek. Az anya a telefonját nyomkodta, de Alicia, aki úgy húsz méterre ült egy padon, látta az örömet az arcukon. Két testvér tökéletes összhangban. Mintha egy test, egy lélek lennének.

Hideg volt, pár fokkal fagypont alatt. A lába szinte teljesen elgémberedett, de a legnagyobb meglepetésére nem akaródzott elindulnia. Pedig nem volt szokása gyerekeket figyelni a játszótéren.

Rendes körülmények között taxival ment haza a munkahelyéről. Megengedte magának ezt a luxust, hogy ne kelljen elviselnie a buszon ülők tekintetét. Ma azonban lesétálta a három kilométert a Raw Karlstad szívében álló irodájától a norrstrandi házáig.

A délutáni nap olyan kellemesen melegített, hogy megállt az ott-onától egy saroknyira, és letelepedett erre a padra. A lábával a hóba rajzolgatott, és arra gondolt, milyen jó napja volt. Biztos a holnap is ilyen lesz. Meg a holnaputáni.

Mosolyogva megrázta a fejét. Alicia Bjelke úgy gondolkodik, mintha egy önségítő könyvből olvasná.

– Pisilni kell!

A kisebbik lány kiáltására az anya felnézett a telefonjáról. Aliciának nem volt gyereke, de el tudta képzelni, milyen nehéz lehet lehámozni egy overallt. Az anya a játszótér mellett álló fehér faépülethez vitte a gyereket. A nagyobbiknak a lelkére kötötte, hogy ne

csavarogjon el addig. A kislány ímmel-ámmal meglendítette a lábát. Egyedül nem volt olyan jó móka a hintázás.

Alicia a nővérével bő egy hónapja folytatott beszélgetésre gondolt. Advent harmadik hete volt, még nem esett le az első hó. Kiteregette a kártyáit, és elmagyarázta Stellának, miért kell elhalasztaniuk a Raw németországi piacra dobását.

A közösen indított társkereső oldal már nem egy kollégiumi szobából irányított hobbivállalkozás volt. Informatikai vezetőként Alicia csak megfelelő munkakörülmények között tudott dolgozni, és a helyzet mostanra tarthatatlanná vált. Napi tizennégy órát robotolt, éjjel már programozási kódokkal álmodott. Stella átkarolta, és végighallgatta. A nővére jó volt ebben: tudta, mikor beszéljen és mikor hallgasson. Megígérte, hogy a németországi startot elhalasztják hat hónappal. Fő az egészség.

Alicia megkönnyebbült. Hosszú idő óta először aludta végig az éjszakát. A karácsony úgy telt el, hogy észre sem vette, csak feküdt az ágyában a takaró alatt.

A magányos kislányt nézte a hintában. Most gyorsabban hajtotta magát. A gumiabroncs, amelyben ült, egyre ferdébben lengett, és végül a vasállványnak ütközött. A sovány kis test a levegőbe repült, majd a hóban landolt. Alicia odaszaladt, és leguggolt. Óvatosan felsegítette a gyereket.

– Nem ütötted meg magad? – kérdezte.

A kislány szája sírásra görbült. Alicia lépteket hallott a háta mögül. Amikor megfordult, az anyával találta szemközt magát. Biztos látta az épületből, mi történt, és kisietett. Találkozott a pillantásuk, mire a nő hátrahőkölt.

– Gyere! Bemegyünk – mondta a lányának.

– Nagyot esett, de puhára. Szerintem csak megijedt – állt fel Alicia.

A nő nem méltatta válaszra. Csak bámult rá.

– Mennünk kell – bökte ki végül.

– Csak segíteni akartam.

– Köszönjük, de megoldjuk.

Nem fordította el róla a tekintetét. Alicia ismerte ezt a reakciót. A kíváncsisággal vegyes undort. Máskor jól fogadta. Nem ez volt az első alkalom, hogy megbámulják. De ez most túl sok volt. Csak jót akart, a nő meg úgy kezelte, mint valami szörnyeteget.

– Ha még nézni szeretné a torzpofát, fizetnie kell – tartotta elé a tenyerét.

Második fejezet

A gyertya lángja meglebbent, amikor a pincérnő elment az asztal mellett. John figyelte, ahogy a vendéglő hátsó részében ülő társaság felé siet. Három öltönyös férfi és egy kosztümös nő. Úgy vélte, kollégák, akik munka után beültek inni egyet, de nem tudhatta biztosan. Pont ez volt a gond. Semmit sem tudhatott biztosan.

A hangszórókból könnyed salsa szólt. A szokásos lejátszási lista. A Hajós zenéje ugyanolyan kiszámítható volt, mint a menüje: spanyol tésztáételek és Rioja bor. John máskor otthon érezte magát a rusztikus deszkaasztalok és a csillárok között. A vendéglő egy kőhajításnyira volt a lakásától, és hetente többször megfordult itt. De ma képtelen volt lazítani. A helyzet bizonytalan volt, mindenre fel kellett készülnie.

– Jézusom, de meleg van itt! Azt hittem, a szaunát csak a finnek szeretik.

Az asztal túloldalán felhangzó nevetés túlharsogta a zenét. A hangos, gyöngyöző kacaj Trevor védjegye volt. John egy hahotázó embertömegből is kihallotta volna.

A barátja lehúzta a cipzárt a steppelt dzsekijén. Amikor alácsúsz-tatta az egyik kezét, John megszorította a fegyvert az asztal alatt. Lassan a ravaszra tette az ujját. Ha elsüti, a lövés az alhasán találja el Trevort.

– De mit tudom én! Lehet, hogy a svédek is szeretik – folytatta a barátja.

Kibújt a dzsekijéből, és a szék háttámlájára terítette. John a legnagyobb megkönnyebbülésére megint mindkét kezét látta. Tegnap

estig meggyőződése volt, hogy a barátja meghalt. Teljesen valószínűtlennek tűnt, hogy most itt ül vele szemben a Hajósban.

Motyogott valamit válaszképp, és tovább kereste a rejtőzködő ellenséget a helyiségben. A tulajdonos tudta, hogy rendőr, és nyitás előtt kérdezősködés nélkül megmutatta neki a foglalásokat. Az ablaknál beszélgető pár és a babakocsis család már jó rég lefoglalta az asztalt, így őket kizárhatta. A bejáratnál balra ülő széles vállú férfit azonban szemmel kellett tartania. Csak ma telefonált ide, ahogy a kollégák is, akiket ebben a pillanatban szolgált ki a pincérmő.

A bárpultot figyelte. Két törzsvendéget látott, akikkel köszönő viszonyban volt, meg egy idegen arcot. Jobban mondva tarkót. Az ősz kontyos vendég háttal állt neki, és üvegből itta a sört.

– Basszus, de jó látni! Nem tudod, mit jelent ez nekem! – nézett rá Trevor őszintén hálásan.

John magára erőltetett egy mosolyt, és próbálta felbecsülni, fogyott-e a barátja. A zakója valóban lógott egy kicsit a vállán, és az ing sem feszült annyira a mellkasán. Vagy tényleg fogyott, vagy szándékosan vett egy számmal nagyobb ruhát, hogy ezt a benyomást keltse.

Trevor megtörölte gyöngyöző homlokát egy szalvétával, és ugyanazzal a mozdulattal levette a kötött sapkáját. John hátrahőkölt, amikor meglátta a kopasz fejét. Négy hónapja, amikor utoljára találkoztak, még dús, göndör haja volt.

– Most mit nézel? – kérdezte Trevor. – Mire számítottál?

John lesütötte a szemét.

– Nem is tudom – dünnyögte.

A barátja viselkedése egyszerre volt ismerős és idegen. A mély hangjára, a nevetésére és a széles gesztusaira ráismert, ugyanakkor volt benne valami mesterkélt. A mozdulat, ahogy levette a sapkáját, teátrálisnak tűnt. Mintha várta volna, milyen hatást vált ki a kopaszsága.

John arra gondolt, hogy a rákkezelés ezen mellékhatásának színleléséhez elég egy borotva meg borotvahab. Továbbra is úgy kell hozzáállnia a helyzethez, mintha Trevor csali lenne, a találkozó pedig

csapda. Ha az üldözői a helyiségben lapulnak, az az előnye mindenképpen megvan, hogy hazai terepen kell szembenéznie velük. A konyhába vezető lengőajtó csak pár lépésnyire van tőlük, azon keresztül kijuthat az épület mögötti utcára. A kocsija ott várja, megpakolva mindennel, amire a meneküléshez szüksége lehet.

– Elhoztad? – kérdezte Trevor.

Átmosolygott a gyertyaláng felett.

Amikor John nem válaszolt, így folytatta:

– Ne már! Mi bajod? Ha pisztolyt szorongatsz az asztal alatt, nyugodtan elteheted.

Harmadik fejezet

Alicia rendelni akart még egy italt, ezért körülnézett a pizzériában. A játszótéri incidens után ide, a Palermóba menekült. Szerette ezt a helyet, az otthona közelében volt, elég messze a Raw agyondizájolt városi irodájától.

A berendezés kellőképpen ronda és giccses volt, mentes minden iróniától. A fehérre festett téglafalakon a 80-as és 90-es évek filmplakátjai lógtak. A feketére lakkozott asztalokra üveglapot csavaroztak, amely alá becsúszttatták az étlapot.

A pult mögött szokás szerint Ratko gyúrta a tésztát. Amikor felpillantott a munkájából, Alicia felemelte az üres poharát. A férfi egy bólintással jelezte, hogy vette a rendelést.

A Palermo tulajdonosa pont annyira nem volt a helyén ebben az étteremben, mint ő. A férfié volt a város legnépszerűbb éjszakai klubja, a Safir, valamint több trendi kávézó, ahol a vendégek frappucsinót és szójalattét rendeltek, nem pedig feketét tej és cukor nélkül, mint itt. De a Palermo volt az első étterme, és ragaszkodott hozzá, hogy pizzát süssön. Hetente többször is itt szolgálta ki a vendégeket, pedig a pizzéria nem sokkal járult hozzá a szépen gyarapodó birodalmához.

– Még mindig nem árulod el, miért vagy így kiakadva? – tette le Alicia elé a sört.

Konkrétan a negyediket.

Alicia a nőre gondolt a játszótéren. Most biztos a tévé előtt ül egy pohár vörösborral, és beszámol a férjének a kellemetlen esetről.

Na nem arról, hogy a nagyobbik lányuk kiesett a hintából, hanem arról, hogy egy szörnyeteg segítette fel, és halálra rémítette szegényt.

– Hagyjál már! – mondta Alicia. – Tök nyugodt vagyok, nem látod? Mint egy buddhista szerzetes.

Behunyta a szemét, és úgy tett, mintha meditálna. Szíve szerint lehúzott volna még egy vodkát is, mégsem rendelt. Nem bírta volna látni Ratko aggodalmas képét, amikor kitölti.

Pár éve viszonyuk volt. Karlstad legkevésbé összeillő párját alkoták. Ratko a délszláv háború elől menekülő bevándorlók gyermeke volt. Mindig méregdrága inget és divatos farmert viselt, hogy beilleszkedjen, és mindenki elfogadja, aki számít. Alicia kívülálló volt, az arca torz. Értett a számítógépekhez, fekete farmert és kapucnis pulóvert hordott.

Ratko persze titkolta. Ha nyilvánosan mutatkozik vele, fokokat csúszik vissza a szociális ranglétrán, amelyre elszántan próbált felkapaszkodni. Még a Palermo törzsvendégei sem tudták, hogy lefekszenek egymással.

Alicia éppen a szájához akarta emelni a poharat, amikor az étterem másik felében valaki felröhögött. A focidrukkerek a megszokott sorrendben ültek a nagy képernyős tévé előtt a hosszú asztalnál. Külön klikket alkottak a Palermóban, és ritkán vegyültek el a többi visszajáró vendéggel, akik őszintén szólva nem voltak valami sokan. Csak pár Aliciához hasonló eltévelyedett lélek meg a játékfüggő zombik, akik leragadtak a hátul álló Jack Vegas játékgépeknél.

– Sosem fogják be a pofájukat? Már vége a meccsnek – mondta.

– Szerda van. Kvízest.

Alicia a homlokára csapott.

– A szellemóriások csatája! Hogy felejtettem el?

– Lehetnél kedvesebb is. Jót tesz az üzletnek, ha idejárnak – felelte Ratko, és visszament a pultba.

– Mettől meddig volt Fredrik Reinfeldt Svédország miniszterelnöke? – kiabálta az egyik drukker.

A hosszú asztalra csend telepedett, mindkét csapat izgatottan sugdolózott.

– 2006-tól 2014-ig – kiáltotta oda Alicia, és nagyot kortyolt a söréből.

A drukkerék bosszús pillantást vetettek rá. Nem ez volt az első eset, hogy belekotyogott a műveltségi vetélkedőjükbe.

A férfi, aki a kérdést feltette, odajött az asztalához. Alacsony volt, a karja vékony, a válla keskeny, de a meze alatt tekintélyes pocak domborodott. Alicia hallotta, hogy a többiek Professzornak szólítják. Amikor megkérdezte Ratkótól, hogy tényleg az-e, a férfi úgy nevetett, hogy kicsordult a könnye. A fickó társadalomtudományt tanított felső tagozaton, és ez nyilvánvalóan elegendő volt ahhoz, hogy kiérdemelje a megtisztelő címet a drukkerék körében.

– Tisztában vagyok vele, hogy minden kérdésre tudja a választ, amit összeírtam – legyezgetett egy papírlappal –, de elrontja a fiúk játékát, ha bekiabálja a megfejtést.

A hangja kedves volt, ami elvette Alicia harci kedvét.

– Egy Smirnoff-fal megvásárolhatja a hallgatásomat – mondta.

A férfi elnevette magát.

– Kezet rá!

Úton visszafelé megállt a pultnál, kifizette a vodkát, és Alicia felé biccentett. Ahogy arra számítani lehetett, Ratko nem tűnt valami lelkesnek. De ki volt ő, hogy ítélkezzen Alicia alkoholfogyasztási szokásai felett? Már nem volt köztük semmi, a Palermón kívül nem találkoztak.

Alicia fogta a telefonját, és átnézte a bejövő leveleit, de egyet sem nyitott meg. Jól tudta, hogy nem tanácsos részegen e-mailek olvasni, sem megválaszolni. Letette a készüléket, és Stellára gondolt. Már biztos felvették a tévéinterjút Stockholmban. A műsor címe *Mélyvízben* volt, és azt ígérték, már másnap leadják a beszélgetést.

Alicia kigúnyolta a hangzatos alcímet: *Találkozás emberekkel, akik megváltoztatják a jelent*. Ugyanakkor kénytelen volt elismerni, hogy találó leírás. A Stellával közösen létrehozott társskereső oldal sok szempontból úttörő volt, gyökeresen átalakította az emberek internetes ismerkedési szokásait.

Ha jól ismeri a nővérét, az interjú után még a fővárosban marad, és körüludvaroltatja magát a Stureplan bárjaiban. Vele ellentétben Stellának nem kellett könyörögnie egy pohár italért.

Ratko szó nélkül tette le elé a vodkát, és rögtön elindult vissza a pultba.

– Ne már! Ez csak egy feles! – kiáltotta utána Alicia.

Ratko megfordult, hogy feleljen valamit, de elhallgatott, amikor két fekete bőrdzsekis alak nyitott be. Alicia felismerni vélte az egyiküket. Ősz szakálla volt, az arcát és a kopaszra borotvált fejét tetoválások borították. Hatalmas termetével és széles vállával óriásnak tűnt a társa mellett. Feleslegesen hímezték a dzsekijére az „Elnök” szót. A napnál világosabb volt, ki parancsol kinek.

Ratko máskor határozott tekintete most ide-oda rebbent. A nyakában lógó aranyláncot babrálta a kigombolt ingnyaka alatt. Az Elnök odavetett pár szót a csicskájának, aki leült a játékgépek mellé, a sarokban álló asztalhoz. Aztán az óriás Ratkóval együtt eltűnt a konyhában.

Alicának fogalma sem volt, miért tör ki nevetésben, de képtelen volt uralkodni magán. Biztos az alkohol tehetett róla. Meg az a nő a játszótéren, aki felébresztette benne a bajkeverőt. Na nem mintha különösebben mélyen aludt volna.

Ez még mindig így megy? A motoros bandák megfélemlítik a vendéglátósokat, a Ratko-félék meg kénytelenek mélyen a zsebükbe nyúlni?

Lehúzta a vodkát, aztán a pulthoz ment, hogy töltsön magának még egyet. A társadalomtudomány-tanár várt a következő kérdéssel, amíg átnyúlt a pulton az üvegért. A csicska a sarokból bámulta, de nem mozdult, amikor Alicia rá emelte a poharát.

Már a harmadiknál tartott, mire Ratko és az Elnök előkerült a konyhából. Forgott vele a világ, és bele kellett kapaszkodnia a pultba, hogy ne essen le a magas bárszékről.

– Mennyit fizet? – kérdezte.

A bőrdzsekis meglepetten pillantott rá.

- Mi?
- Mennyibe kerül, hogy ne verjétek szét a pizzériáját?
- Ne szólj bele, kérlek! – ragadta meg a karját Ratko.

Alicia kiszabadította magát, közben a lakkozott pultra borította azt a kevés vodkát, ami még a poharában maradt.

– Jól van, jól van. Akkor máshogy kérdezem – mondta. – Kézpénzben fizet, vagy hogy?

– Ki az isten vagy te? – mordult fel az Elnök.

– Tekints független pénzügyi tanácsadónak! Egyébként nem kell válaszolnod. A fejemet rá, hogy kápéban fizet. Ami jó nagy hülyeség. Sokkal kevesebbet kellene melóznod, ha váltánátok.

Feltűnt neki, hogy akadozik a nyelve. A férfi a világoskék szemét összehúzza igyekezett követni.

– Hogyhogy? – kérdezte.

– Úgy, hogy a kapé elég elavult bűnözői körökben – próbált érthetően beszélni.

– Basszus, Alicia, elég legyen! Ez nem...

Ratko azonnal elhallgatott, amikor a bőrdzseki leintette, és arra kérte Aliciát, hogy folytassa.

– Hány órát töltötök pénzmosással havi szinten? – érdeklődött.

– Tök felesleges, ha engem kérdezel. Tartsatok lépést a korral, és álljatok át digitális megoldásokra!

– Milyen digitális megoldásokra? – nézett nagyot az Elnök.

– Kripto valutára természetesen. Arra találták ki, hogy ne lehessen lenyomozni. De ez magas nektek, mi?

Alicia látta, hogy Ratko összerezzen a sértés hallatán. Nyugtalanul nézett rá, mintha azt akarná üzenni a pillantásával, hogy tűnjön el.

– Bitcoinról hadoválsz? – kérdezte az Elnök, és halványan elmosolyodott.

Alicia felnevetett.

– Nem. Mondom, hogy egy lépéssel előrébb kellene tartanotok. A komoly bűnözők már nem bitcoint használnak. A monerót, az ethereumot vagy talán a zcasht javasolnám.

– Jó, de mik ezek?

– Okosabb kriptovaluták. Szerintem nektek a monero lenne a legjobb. Ha a fogadó fél címét titkosítják a blokkláncban, a küldő félnek pedig hamis címet adnak, akkor a tranzakció gyakorlatilag lenyomozhatatlan.

Az Elnök nagy szemeket meresztett előbb rá, aztán Ratkóra.

– Ki az isten ez?

– Sajnálom – szabadkozott Ratko.

– Bírom a csajt, baszd meg! – Megkerülte a pultot, és leült Alicia mellé. – Adj két Jägermeister!

Felállította az eldőlő poharat.

– Én Smirnoffot iszom.

– Akkor két Smirnoffot! – Egy doboz Marlborót nyújtott Alicia felé. – Dohányzol?

Ő megrázta a fejét.

– Azt hittem, már tilos az éttermekben.

– Az is – gyújtott rá a bőrdzsekis. – Mi történt az arcoddal? Szarul néz ki.

Alicia bedobta a szokásos poénját, hogy oldja a hangulatot: olyan a képe, mint egy Vesuvio pizza, és rögtön megéhezik, ha tükörbe néz. Az Elnök nevetett, és mondott egy bókot a kinézetére, ami még sosem esett meg vele, pedig már huszonkilenc éves volt.

– Jó a cicid. Szilikon, mi?

– Nem. Így alkotta meg a természet.

Ratko kitöltötte az italokat, és mindent elkövetett, hogy ne lehessen észrevenni, hogy hallgatózik. Pedig hallgatózott, Alicia jól tudta.

A Palermo lassan megint megtelt étellel. A drukkerek folytatták a kvízt, a játékfüggők pedig odamerészkedtek a pulthoz pénzt váltani. Az Elnök koccintott Aliciával, aki a fejével a sarokban ülő csicska felé intett.

– A személyi asszisztensed nem kér valamit inni?

A bőrdzsekis megint felnevetett.

– Miatta ne aggódj! Megkapja, ami jár neki azért, hogy ott üljön.

– Ha átállsz moneróra, a kiadásokat is megspórolod – mondta Alicia. – Ide sem kell jönnöd. Legalábbis, amíg Ratko önként fizet.

– Vágom – cuppantott egyet az Elnök.

Alicia egy kezét érzett a combján, amitől az alhasa finoman összerándult. Mozdulatlanul ült, amikor a férfi megcsókolta a nyakát.

– Mindjárt visszajövök – mondta az Elnök, és felkelt.

Amint eltűnt a végéajtó mögött, Ratko a lány mellett termett.

– Mi a szart művelsz?

– Mi van?

– Tudod, ki ez a fickó?

Alicia kénytelen volt becsukni a szemét, mert ahogy hirtelen Ratko felé fordult, az egész étterem forogni kezdett vele.

– Kurva jól néz ki. Pillanatnyilag elég, ha ennyit tudok.

– Ide figyelj! Egy motorosklub vezetője, ami be akar tagozódni a Bandidosba.

– Izgi – felelte Alicia. – Még sosem feküdtem le elnökkel. Holnaptól hívatsz First Ladynek.

Ratko a zselézett hajába túrt.

– Csúnyán leitted magad, Alicia. Nem akarom, hogy olyasmit csinálj, amit...

– Csúnyán?

– Mi?

– Azt mondtad, csúnyán leitted magam.

– Ne gyere most ezzel!

– Miért? Csúnya vagyok. De ő legalább nem szégyell.

Az Elnökre mutatott, aki a pult felé tartott.

– Most elmegyünk az utolsó seggfejhez egy bárba – karolta át a férfi.

Alicia leszállt a bárszékről. Az Elnök felsegítette rá a kabátját. Úton az ajtó felé Alicia megtántorodott, és kénytelen volt az evőeszközökkel, szalvétatartókkal meg poharakkal teli asztalra támaszkodni. Zörögve potyogtak a tárgyak. Az Elnök a derekára csúsztotta a kezét, Alicia pedig élvezte az erős szorítását.

Ratko a pultból figyelte a nő cseppet sem elegáns távozását. Neki azonban esze ágában sem volt pillantásra méltatni a férfit. Elvégre azt csinál, amit akar. Ratkónak csak annyi a dolga, hogy kiszolgálja, és tartsa a száját.

A ventilátor a plafonon a legnagyobb fokozaton járt. Alicia felnézett a zúgó hangra. A mennyezet úgy forgott, mintha egy kaleidoszkóp belsejébe cseppent volna. A társadalomtudomány-tanár a hosszú asztalnál azt kérdezte, mi Kolumbia fővárosa.

Alicia a szájához emelte a kezét, és odakiabált.

– Bogotá.

Aztán kilépett a Palermo pizzériából a téli hidegbe.